

Med hest og lama til Amazon- flodens kilde

Tekst og foto: Dirck Lind

Peru 25. april '98

Jeg sidder i gårdhaven på "Hostel Anita" i det sydlige Peru og slapper af oven på knap 3 ugers ekspedition. Ca. 300 km har vi tilbagelagt – til fods og til hest gennem nogle af Peru's mest øde områder – inden vi nåede vores mål – Amazonflodens kilde.

Det hele startede i efteråret, hvor Hans Erik ringede og spurgte om jeg ville med til Peru engang til foråret. Jeg har rejst en del, men aldrig i Sydamerika, så jeg var selvfølgelig interesseret – men hvad skulle vi i Peru?

Hans Eriks plan var følgende: Vi skulle flyve til Cuzco. Her skulle vi købe heste og lamaer, og finde den mest afsides vej som kunne føre os de ca. 300 km sydpå til bjerget Mismi. Her skulle prøve at nå den sø i godt 5.000 meters højde, hvor Amazonas har sit udspring. Det ville tage 3-4 uger. Ingen skandinaver har været der før.

Jeg blev mere og mere interesseret, men også skeptisk. Godt nok har jeg som spejder og på andre rejser fået en masse erfaring med at være på tur. Men jeg havde stort set ikke reddet, taler ikke spansk og har da slet ingen erfaring med lamaer. Og så var der lige det med at få fri i hele april.

Men jeg slog til – det er jo med at gribe en chance for at rejse når den er der. Vi mødtes nogle gange for at planlægge turen. Udover Hans Erik og jeg kom der en pige med der hedder Anita.

Fredag d. 3. april fløj vi fra Kastrup og landede ca. 12 timer efter i Lima. Videre lørdag morgen med fly til Cuzco, hvor Hans Eriks ven Mario hentede os. I løbet af formiddagen var vi bl.a. på lokalradioen, som straks lavede et indlæg med os. Vi kørte godt 100 km længere sydpå til Marios' landsby Mocaraise, hvor vi købte to lamaer som skulle bruges som pakdyr. Søndag morgen stod vi op kl. 4.00 for at nå hestemarkedet, hvor vi købte tre rideheste, en pakhest, en sadel og en stak reb og remme til at spænde alt fast

med. Kl. 12 søndag middag afgik vores lille ekspedition fra markedet i Combapata.

Vi nåede kun ca. 8 km den første dag men steg ca. 400 meter op til 4000 meter, hvor vi slog vores telt op for første gang på en mark i udkanten af landsbyen Pampamarca.

Vi var alle meget trætte den aften. Alting var gået meget hurtigere end vi havde drømt om. Vi havde næsten ikke sovet i tre døgn. Vi havde ikke vænnet os til højden, som gav os hovedpine og kvalme. Og pakhesten havde allerede fået en skade på benet. Men vi var på vej. Drømmen var blevet virkelighed.

Det blev tre meget spændende uger, som på den ene side gik næste plamæssigt men som samtidigt bød på en del uforudsete ting

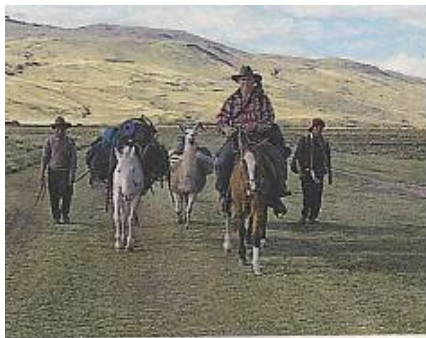
Vi var langt fra den kendte civilisation. Vores ruter gik ad små stier, hvor man kun kan komme til fods eller med hest. Vi har kun krydset en køre vej fem gange og mødt en telefon. Kun tre byer havde strøm.

Det har også været tre uger uden et rigtigt bad, og hvor toilettet har været bag en sten. Tre uger, hvor det hver aften var spændende om vi kunne finde et sted med græs til dyrene, i højder hvor der er langt mellem det græs heste kan spise.

Noget af det uforudsete var at allerede i Pampamarca – efter en dag – opgav den lokale hjælper vi havde med til at tage sig af dyrene. Vi var dog heldige og kunne hyre to nye på stedet. De fulgte så med på resten af turen. Undervejs har vi desuden solgt en hest, vi har byttet en hest og vi har mistet en hest, den brækkede benet.

Vore heste var desuden ikke så stærke som danske heste. Vi har måttet gå store dele af de 300 km fordi terrænet har været så stejlt og stenet at hestene havde nok i at slæbe sig selv.

Vi er på det nærmeste blevet smidt ud af en landsby, fordi at man ikke brød sig om fremmede. Et andet sted fik vi ov-

res pas inddraget i godt et halvt døgn, og blev uden at vide det, overvåget af det lokale hjemmeværn en hel nat fordi man troede, at vi var terrorister.

Men vi har også mødt stor venlighed hos fattige lama-bønder vi har boet og spist hos, selv om de fleste aldrig havde set europæere før.

Vi havde hjemmefra været meget i tvivl om vejret, og havde taget masser af tøj med, fordi en tidligere kajak-ekspedition havde oplevet -20° og snestorm ved Mismi-bjerget. Vores største problem blev dog næsten solen. Den er meget stærk i højden. Det har ofte været omkring 30° om dagen og -5 – -10° om natten.

Endelig den 20. april nåede vi dalen for foden af Mismi. Hele næste dag brugte vi på at vandre de ca. 6 km hen og ikke mindst ca. 500 m op til søen Lake McIntyre i ca. 5.200 meters højde. Stedet hvor Amazonfloden – verdens længste flod – har sit udspring. Og endelig til sidst 400 m mere op til toppen af bjerget, med en fantastisk udsigt, som var hele turen værd.

Dagen efter pakkede vi lejren sammen for sidste gang og gik de ca. 20 km og fra 2.200m højde ned til byen Lari i Colcak-kløften.

I Lari overnattede vi hos en familie, vi mødte på vejen. De hjalp os med at få solgt vores dyr ved hjælp af et opråb over byens højtaleranlæg næste dag.

Nu er vi så i Chivay for at hvile ud efter et par dage inden vi bl.a. skal ud og se – og fotografere – kondorer. Verdens tungeste flyvende fugl på ca. 12 kg og et vingefang på knap 2 meter.

Hjemme venter så arbejdet med vores 5.000 lysbilleder – som i løbet af efteråret skal blive til et par foredrag om turen.

Dirch Lind er rover og tidligere medlem af Roverudvalget.

Har du lyst til at høre om turen, kan du kontakte Dirch Lind på tlf. 86 45 01 96

